

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 463/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 12 czerwca 2020 roku w sprawie II K 528/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Oдноśnie czynów zarzucanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia (przypisanych w punktach 1, 2, 3, 4 wyroku) błędne przejęcie, że oskarżony popełnił opisane w art. 178a § 1 kk i art. 162 § 2 kk (powinno być art. 162 § 1 kk), podczas gdy z materiału dowodnego wynika, że oskarżony tych czynów nie popełnił.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu. Dlatego też dzielając ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku.</p> <p>Konfrontując ustalenia faktyczne</p>	

z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i
okoliczności
popęlnienia
przypisanego
oskarżonej
przestępstwa nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i się
na nich oparł.

Odwołujący się w
istocie nie
kwestionuje oceny
dowodów dokonanej
przez sąd I instancji,
które łącznie w
wyjaśnianiach
oskarżonego są
jednoznaczne i nie
nasuwają
wątpliwości co do
ustaleń faktycznych
zawartych w
zaskarżonym
wyroku. Sąd I
instancji w pierwszej
kolejności dokonuje
ustaleń faktycznych
sprawy w oparciu
o zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy, który w
procesie analizy i
oceny uzna za
wiarygodny.
Następnie zaś
ustalony stan
faktyczny składający
się z elementów
strony

przedmiotowej i
podmiotowej
poddaje prawnie
– karnej analizie
w aspekcie tego,
czy ustalone przez
Sąd zachowanie
oskarżonego
wyczerpuje, czy
też nie znamiona
określonego
przepisu lub
przepisów. Ze
wskazanych
powodów
jednoczesne
kwestionowanie
dokonanych przez
sąd ustaleń
faktycznych oraz
przyjętej w wyroku
kwalifikacji prawnej
należy uznać za
błędne. Tylko zarzut
obrazy prawa
materialnego jest
aktualny w
odniesieniu do
czynów 1 i 2, gdyż
skarżący akceptuje
w całości ustalenia
faktyczne dokonane
przez sąd I instancji.

Obraza prawa
materialnego może
mieć miejsce wtedy,
gdy do prawidłowo
ustalonego stanu
faktycznego, nie
zastosowano
właściwego przepisu
prawa materialnego,
natomiast nie
zachodzi taka
obraza, kiedy
wadliwość
zaskarżonego
orzeczenia jest
wynikiem błędnych

ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego.

Sąd Rejonowy wbrew zarzutom skarżącego dokonał bowiem właściwej karnoprawnej oceny czynów zarzucanych oskarżonemu.

Bezzasadny jest również zarzut obrazy prawa materialnego polegający na tym, że Sąd nie przyjął, że art. 178a § 1 kk stanowił czyn współukarany. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie, z którym zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione - jeden określony w art. 178a § 1 lub 2 kk, drugi zaś - w art. 177 § 1 lub 2 kk w związku z art. 178 § 1 kk. Ewentualna redukcja ocen prawnokarnych

powinna zostać
dokonana - z
uwzględnieniem
okoliczności
konkretnego
przypadku - przy
przyjęciu, iż
występek
zakwalifikowany z
art. 178 § 1
lub 2 kk stanowi
współukarane
przestępstwo
uprzednie. (patrz
postanowienie z
dnia 28 marca 2002
roku sygn. akt I ZP
4/02, OSNKW rok
2002, nr 5-6, poz.
37). W niniejszej
sprawie słusznie
nie dopatrzone są
podstawy aby uznać,
że prowadzenie
przez oskarżonego
samochodu pod
wpływem alkoholu
stanowi
współukarany czyn
uprzedni w
odniesieniu do
spowodowanego
przez niego wypadku
samochodowego.

Z wyjaśnień D.
B. wynika, że 4
maja 2018 roku
przed wyjazdem z
domu w W. (gm.
O.) spożywał
alkohol w postaci
piwa i wódki. Miał
pełną świadomość,
iż jest pod wpływem
alkoholu. W tym
stanie z miejsca
zamieszkania
pojechał
samochodem P. (...)

do K. (gm. D.
) i wracając do
domu spowodował
wypadek drogowy.
To była taka zwykła
przejażdżka bez celu.
Oskarżony przed
spowodowaniem
wypadku drogowego
na dość długim
odcinku drogi
prowadził samochód
osobowy w stanie
nietrzeźwości. Jego
sposób jazdy, w
połączeniu z
gabarytami
samochodu, który
prowadził, stwarzał
bardzo poważne
zagrożenie dla
innych uczestników
ruchu drogowego.
Znaczna społeczna
szkodliwość tego
zachowania
wyklucza możliwość
uznania go za
czyn współkarany
w odniesieniu do
spowodowanego
przez niego wypadku
drogowego.

Sprawca występku
art. 177 kk, w
razie nieudzielenia
pomocy ofierze
katastrofy lub
wypadku, ponosi
odpowiedzialność
także za czyn
zabroniony z art. 162
§ 1 kk. W takiej
sytuacji pomiędzy
przestępstwami tymi
zachodzi realny
zbieg (por. wyr. SN z
18.5.2009 r., III KK
22/09, Legalis; wyr.

SN z 24.10.2007 r., IV KK 304/07, Legalis). Będzie tak nawet wówczas, gdy sprawca ucieknie z miejsca zdarzenia i ponosić będzie odpowiedzialność za czyn zabroniony z art. 177 kk w zw. z art. 178 kk (por. wyr. SO w Warszawie z 9.11.2017 r., VI Ka 404/17, Legalis). Dla dokonania przestępstwa nie jest wymagany skutek w postaci śmierci lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przez człowieka znajdującego się w niebezpieczeństwie. W post. SN z 11.2.2003 r. (V KK 112/02, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 302) sformułowana została następująca teza (podlegająca akceptacji sądu odwoławczego): „warunkiem odpowiedzialności sprawcy na podstawie przepisu art. 162 § 1 kk nie jest zaistnienie jakiegokolwiek skutku, a w szczególności wymienionych w tym przepisie: utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu człowieka. Warunkiem takim jest świadomość sprawcy, że inna

osoba znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i uchylenie się tegoż sprawcy od udzielenia pomocy, mimo że może on jej udzielić bez narażenia siebie samego lub innej osoby na takie samo niebezpieczeństwo. Tak więc kwestia istnienia związku przyczynowego między zachowaniem się oskarżonych a śmiercią pokrzywdzonej jest całkowicie drugorzędną, niemającą żadnego merytorycznego znaczenia”. Przepis art. 162 § 1 kk nakłada obowiązek podjęcia działań ratujących życie lub zdrowie człowieka od chwili uświadomienia sobie istnienia takiego zagrożenia dla innej osoby aż do momentu, gdy stan niebezpieczeństwa przerodzi się w skutek w postaci śmierci człowieka lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo niebezpieczeństwo ustanie z innych powodów, np.

skutecznej akcji ratunkowej ze strony osoby trzeciej. Przepięstwo to jest dokonane z chwilą uchylenia się od udzielenia pomocy w warunkach opisanych w tym przepisie, chociaŹby nie następił Źaden efektywny skutek w postaci śmierzci lub cięŹkiego uszczerbku na zdrowiu osoby zagroŹonej.

OskarŹony uderzył swoim pojazdem w dwie rowerzystki, które wyleciały w powietrze i spadły do rowu. Sprawca przyznał, iż „w tym dniu jadę swoim pojazdem potrafił dwie rowerzystki, po czym będąc w panice przed konsekwencjami nie zatrzymał się na miejscu zdarzenia”.

Pokrzywdzone znajdowały się w sytuacji groŹącej bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty Źycia albo cięŹkiego uszczerbku na zdrowiu.

Chodziło tu zatem o takie niebezpieczeństwo, które bez konieczności włączenia się dodatkowej przyczyny, tj. samoczynnie i nieuchronnie, skutkować może

utrata życia lub ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu. Decydujące jest, że sprawca, widząc utrzymujące się zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka, nie podejmuje wszelkich dostępnych środków mogących uchylić lub choćby pomniejszyć wspomniane zagrożenia.

Sytuacja, w jakiej znalazły się potracone rowerzystki człowiek, pozwalała sprawcy, dostrzec potrzebę jej udzielenia ze względu na sytuację zagrożenia dla życia lub zdrowia.

Kolejnym krokiem było określenie, jakie czynności należałoby w tej konkretnej sytuacji podjąć w celu uchylenia niebezpieczeństwa, jak również ustalić, w jaki sposób odtworzyłby te obowiązki wzorcowy obywatel. Ten obowiązek może polegać np. na pomocy doraźnej, powiadomieniu instytucji właściwej do udzielania pomocy lekarskiej lub na innym działaniu zmniejszającym lub

<p>likwidującym zagrożenie dla dóbr prawnych, o których jest mowa w tym przepisie. Sprawca zdając sobie sprawę z uwagi na okoliczności wypadku, iż potrącenie mogło być nawet groźne dla życia pokrzywdzonych, chronił tylko siebie przed odpowiedzialnością karną uciekając z miejsca zdarzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, ewentualnie umorzenia postępowania na zasadzie art. 17 kpk; - wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w punkcie 3 aktu oskarżenia karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; - odpowiednią zmianę punktu 6, 7, 8, 12. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do zmiany wyroku w zaskarżonej części wynika z przeprowadzonych analiz i ocen przez sąd odwoławczy.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Oдноśnie czynu zarzucanego w punkcie 3 aktu oskarżenia (przypisanego w punktach 5 wyroku) rażąca niewspółmierność kary, podczas gdy sąd wymierzył bezwzględną karę pozbawienia wolności, podczas gdy należało zawiesić wykonanie tej kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach</p>			

ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy

na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Sąd odwoławczy nie zgodził się z obrońcą, iż wymierzona oskarżonemu kary jednostkowe i łączna są rażąco surowa. Sąd okręgowy uznał, iż wymierzone sprawy przez sąd I instancji kary są wręcz „szokująco” łagodne w stosunku do wagi czynów (w szczególności sposobu jazdy – brawurowego, okresu jazdy pod wpływem alkoholu, potrącenia dwóch osób, wysokiego stanu nietrzeźwości, czasu i miejsca tych czynów – w warunkach dużego ruchu pojazdów)

Brak jest jakichkolwiek argumentów, aby kary mogły ona być skorygowane w kierunku dalszego ich złagodzenia;

z uwagi na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności nie podlega warunkowemu zawieszeniu jej wykonania.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Wymierzenie łagodniejszej kary prowadziłyby do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałyby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W sprawie bowiem przeważają zdecydowanie okoliczności obciążające, które zresztą sąd I instancji nader umiarkowanie uwzględnił na niekorzyść sprawcy.

W tej sprawie znaczenie ma w szczególności rodzaj kary, która odzwierciedlając społeczną szkodliwość czynu,

<p>ma zapobiec też poczuciu bezkarności oskarżonego i przeciwdziałać występującym u niego przejawom demoralizacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od popelnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, ewentualnie umorzenia postępowania na zasadzie art. 17 kpk; - wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w punkcie 3 aktu oskarżenia karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; - odpowiednią zmianę punktu 6, 7, 8, 12. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do zmiany wyroku w</p>		

<p>zaskarżonej części wynika z przeprowadzonych analiz i ocen przez sąd odwoławczy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Brak podstaw prawnych do orzeczenia na podstawie art. 47 § 3 kk nawiązki na rzecz pokrzywdzonej A. I..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Sąd na podstawie art. 47 § 3 kk jest obowiązany orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 177 kk popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia.</p> <p>definicję pokrzywdzonego wyznaczają trzy kryteria (art. 49 kpk):</p> <p>1) podmiot, czyli osoba fizyczna, prawna oraz</p>		

instytucja państwowa, samorządowa lub inna jednostka organizacyjna, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, choćby nie miała osobowości prawnej;

2) naruszone bądź zagrożone dobro prawne, także o charakterze ogólnym;

3) bezpośrednio naruszenia bądź zagrożenia dobra prawnego.

Skutki wypadku w art. 177 § 1 kk zostały ograniczone do obrażeń ciała powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, lecz niestanowiących ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 kk. Zawężenie do tego rodzaju skutków nastąpiło przez odesłanie do obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk. Z treści § 1 w kontekście § 2 art. 157 kk wynika, że przepis ten dotyczy obrażeń ciała powodujących naruszenie

czynności narządu
ciała lub rozstrój
zdrowia trwający
dłużej niż 7 dni. W
art. 157 § 2 kk mowa
jest o obrażeniach
powodujących
naruszenie
czynności narządu
ciała lub rozstrój
zdrowia trwający
nie dłużej niż
7 dni. Staje się
oczywiste, że są one
wyłączone z zakresu
skutków wypadku
drogowego, skoro
obrażenia ciała jakie
mają wynikać z
naruszenia zasad
bezpieczeństwa
ruchu zostały w art.
177 § 1 kk określone
przez odesłanie do
§ 1 tego przepisu.
Nie wchodzi więc w
grę skutki opisane
w art. 157 § 2 kk.
Wypadkiem zatem
jest takie zdarzenie
w ruchu, które
pociągnęło za sobą
śmierć człowieka
lub naruszenie
czynności narządu
ciała albo rozstrój
zdrowia
przynajmniej jednej
osoby, nie licząc
sprawcy, trwającego
dłużej niż 7 dni
(lekki wypadek).
Zdarzenie, które
ograniczyło się do
lżejszej szkody dla
innej niż sprawca
osoby, nie jest
karalnym
występkiem w
ruchu, lecz

wykroczeniem, chyba że stanowi niebezpieczeństwo katastrofy. Trafnie Sąd Najwyższy wyjaśnił, że: „Nie popełnia przestępstwa, kto naruszając, chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała lub rozstrój zdrowia nie trwające dłużej niż siedem dni” (uchw. SN z 18.11.1998 r., I KZP 16/98, OSNKW 1998, Nr 11–12, poz. 48). Z ustaleń sądu I instancji wynika, iż tylko N. W. doznał obrażeń ciała „ na okres czasu trwający dłużej niż 7 dni”, co wynika wprost z przypisanego sprawcy zarzutu. W odniesieniu do drugiej z pokrzywdzonych – A. I., w dniu 28 czerwca 2018 roku został sporządzony wniosek o ukaranie D. B. o czyn z art. 86 § 2 kw (k 112). Sąd rejonowy mógł więc uznać A. I. za pokrzywdzoną czynem 2 z art. 162 § 1 kk polegającym na nieudzieleniu

pomocy. A. I. nie jest
zaś pokrzywdzoną
czynem 3
wypadkiem
drogowym, bowiem
odniosła naruszenie
czynności narządu
ciała trwające nie
dłużej niż 7 dni (art.
157 §2 kk). W
związku z tym sąd
I instancji nie miał
podstawy prawnej z
art. 47 § 3 kk do
uznanie tej osoby
za pokrzywdzoną
czynem 3 i
zasądzenia na jej
rzecz nawiązki w
kwocie 10000
złotych w związku ze
skazaniem sprawcy
za przestępstwo
określone w art. 177
kk popełnione w
stanie nietrzeźwości
oraz zbiegł z miejsca
zdarzenia.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Wina i kara

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Brak podstaw do korekty wyroku w tym zakresie.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Uchylenie nawiązki orzeczonej na podstawie art. 47 § 3 kk na rzecz pokrzywdzonej A. I. za czyn 3.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Brak podstaw prawnych do orzeczenia nawiązki na rzecz A. I..			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, sąd okręgowy zasądził od niego 300 złotych opłaty za drugą instancję oraz 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, do których należy zaliczyć ryczał za korespondencję.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina co do czynu 2 i 3, kara odnośnie czynu 3	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana